

Sygn. akt VIII C 387/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa A. W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda A. W. kwotę 10.941,48 zł. (dziesięć tysięcy dziewięćset czterdzieści jeden złotych czterdzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

a) od kwoty 2.000 zł. (dwa tysiące złotych) od dnia 5 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 5.000 zł. (pięć tysięcy złotych) od dnia 23 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

c) od kwoty 3.041,48 zł. (trzy tysiące czterdzieści jeden złotych czterdzieści osiem groszy) od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty,

d) od kwoty 900 zł. (dziewięćset złotych) od dnia 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 2.181,39 zł. (dwa tysiące sto osiemdziesiąt jeden złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 387/14

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2014 roku powód A. W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. S. powództwo o zapłatę kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 20 lutego 2013 r. powód, działając jako konsument, zawarł z pozwanym w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej umowę o wykonanie szafy w sypialni za kwotę 6.974 zł. Ponadto strony zawarły ustną umowę dotyczącą podłogi za kwotę 3.000 zł. W ocenie A. W. oba dzieła zostały wykonane wadliwie, w związku z czym wzywał M. S. do doprowadzenia szafy oraz podłogi do stanu zgodnego z umową. Ponieważ pozwany nie reagował na wezwania, powód zlecił wykonanie ekspertyzy dotyczącej szafy. Żądana przez A. W. kwota stanowi roszczenie z tytułu obniżenia ceny za wykonanie szafy oraz podłogi.

(pozew k. 2- 5)

Pismem procesowym z dnia 12 czerwca 2014 r. powód rozszerzył powództwo do kwoty 7.000 zł., wnosząc o zasądzenie kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty.

(pismo procesowe k. 24)

Na terminie rozprawy w dniu 3 lipca 2014 roku pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 32- 36)

Pismem procesowym z dnia 28 lipca 2014 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że dochodzona pozwem kwota 7.000 zł. stanowi roszczenie z tytułu obniżenia ceny w związku z wadliwym wykonaniem przedmiotu umów.

(pismo procesowe k. 39- 40)

Pismem procesowym z dnia 28 lipca 2014 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że cena za wykonanie szafy wynosiła 5.774 zł., a za wykonanie podłogi początkowo 1.550 zł. lecz później wzrosła. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał oświadczenie o gotowości wymiany drzwi szafy. Ponadto potwierdził, że powód po dokonaniu odbioru prac zapłacił umówioną cenę.

(pismo procesowe k. 70- 71)

W piśmie procesowym złożonym na terminie rozprawy w dniu 9 listopada 2015 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo do kwoty 10.041,48 zł., wnosząc o zasądzenie kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 3.041,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

(pismo procesowe k. 137)

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2016 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo do kwoty 10.941,48 zł., wnosząc o zasądzenie kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 3.041,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pisma do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, że w piśmie procesowym złożonym na terminie rozprawy w dniu 9 listopada 2015 roku wartość roszczenia została omyłkowo zaniżona o kwotę 900 zł. Ponadto strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę 10.941,48 zł. składa się 5.774 zł. tytułem zwrotu ceny za wadliwie wykonaną szafę oraz 5.167,48 zł. tytułem obniżenia ceny za wadliwie wykonaną podłogę.

(pismo procesowe k. 160- 163)

W piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2016 roku pełnomocnik pozwanego zakwestionował fakt zapłaty kwot w wysokości podanych przez powoda. Strona pozwana wskazała, iż powód zapłacił z tytułu wykonania podłogi łączną kwotę 3.550 zł. Ponadto pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 3.041,48 zł. zgłoszonej w listopadzie 2015 r. oraz w zakresie kwoty 900 zł. zgłoszonej w piśmie z 1 lutego 2016 r.

(pismo procesowe k. 175- 176)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 178- 179)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...).

(wydruk z Centralnej Ewidencji i (...) o (...) k. 19- 20, bezsporne)

W listopadzie 2012 r. A. W. nawiązał kontakt z pozwanym. Pierwszą pracą pozwanego było wykonanie kuchni w domu powoda. Następnie A. W. zawarł z M. S. ustną umowę dotyczące podłogi. W ramach umowy pozwany zobowiązał się do wycyklinowania podłogi w salonie, uzupełnienia miejsca po kominku klepkami parkietowymi, pomalowania, bejcowania i lakierowania. Prace polegające na cyklinowaniu parkietu, nakładaniu kolorowej bejcy oraz częściowym naprawieniu podłogi, wykonywał K. Z., który był współpracownikiem M. S.. Podłoga była szpachlowana w trakcie cyklinowania. Parkiet został uzupełniony nowymi klepkami w miejscu ich braku, czyli na środku salonu oraz pod oknem. Warstwa bejcy była położona trzykrotnie na całej powierzchni parkietu.

(zeznania świadka K. W. k. 35, zeznania K. Z. k. 83)

W dniu 27 stycznia 2013 r. M. S. w wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną poinformował powoda, że koszt wykonania podłogi bez materiału wynosi 3.150 zł. Do tej kwoty należy doliczyć 580 zł. tytułem wypełnienia dziury po kominie i uzupełnienie jej oraz miejsca obok okna parkietem, 400 zł. tytułem miejscowej wymiany parkietu, 840 zł. tytułem położenia nowych listew bejcowanych i lakierowanych oraz koszt materiału w kwocie 2.280 zł. Pozwany potwierdził, że powód przekazał kwotę 100 zł. na poczet ceny materiałów. Łączny koszt wykonania podłogi M. S. określił na kwotę 7.150 zł. Pozwany poprosił, aby powód był przygotowany następnego dnia do zapłaty.

(wydruk zawierający treść wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną k. 49- 50)

W dniu 20 lutego 2013 r. A. W. zawarł z M. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) umowę o dzieło nr 6/02/2013 w przedmiocie wykonania szafy, z systemem suwanym Laguna, 3 pantografami. Koszt wykonania szafy strony ustaliły na kwotę 5.774 zł. Ponadto strony umówiły się na wykonanie parapetów z płyty meblowej W. za cenę z montażem 1.200 zł. Łączną cenę wykonania szafy oraz parapetów strony ustaliły na kwotę 6.974 zł. Tytułem zaliczki powód uiścił kwotę 1.550 zł., w tym kwotę 1.350 zł. tytułem zaliczki na poczet ceny szafy.

(umowa o dzieło nr 6/02/2013 k. 10)

Szafę wykonywał M. W..

(zeznania świadka M. W. k. 139)

W dniu 5 marca 2013 r. M. S. w wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną poprosił o dokonanie na spotkaniu następnego dnia dopłaty do szafy i parapetów w kwocie po 1.000 zł. oraz dwa razy po 500 zł. za boki lakierowane. Łącznie 3.000 zł.

(wydruk zawierający treść wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną k. 53)

Pod umową o dzieło nr 6/02/2013 pozwany pokwitował otrzymanie dwóch dopłat za parapety i szafę w kwocie po 1.000 zł.

(umowa o dzieło nr 6/02/2013 k. 10)

W dniu 19 marca 2013 r. M. S. w wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną poprosił o przyjazd w celu rozliczenia się za szafę, informując, że do zapłaty pozostała kwota 3.424 zł.

(wydruk zawierający treść wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną k. 52)

Pismem opatrzonym datą 9 września 2013 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do doprowadzenia do stanu zgodnego z umową prac stolarskich objętych umowami nr (...) oraz ustnej umowy na wykonanie drewnianych podłóg. W piśmie wymieniono wady szafy oraz podłogi oraz wyznaczono termin do dnia 23 września 2013 r. do ich usunięcia, pod rygorem usunięcia nieprawidłowości na koszt pozwanego.

(wezwanie do doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową k.43- 45, potwierdzenie nadania k. 46)

W podłodze z drewna dębowego występują wady w postaci licznych plam na skutek nierównomiernego nałożenia barwnika bielącego. Przyczyną powstania wady jest błąd technologiczny polegający na położeniu barwnika na wcześniej zagruntowaną powierzchnię. Spowodowało to brak spójności środka z podłożem i jego nierównomierne pokrycie na całej powierzchni parkietu. Kolejną wadą jest brak ostatecznego szlifowania wykończeniowego powierzchni parkietu. Przetarcia, odpryski i odspojenia warstwy lakierniczej od powierzchni drewna, świadczą o wadliwie przygotowanej powierzchni pod parkiet. Kit zastosowany do wypełnienia szczelin między klepkowych jest złej jakości, przede wszystkim brak mu elastyczności, co spowodowało jego wypadnięcie. Występuje ruchomość klepki spowodowana odspojeniem, czyli brakiem pełnego przyklejenia do powierzchni bazowej. Brak staranności w wypoziomowaniu uzupełnionego fragmentu podłogi, co spowodowało znaczne przekroczenie poziomów zmierzonych na parkiecie względem Polskich Norm. Opisane wady występują miejscowo, na całej powierzchni podłogi. Są wadami wykonawczymi, powstałymi na etapie prac naprawczo- wykończeniowych. Prace konieczne do doprowadzenia podłogi do stanu zgodnego z umową polegałyby na zdemontowaniu fragmentu parkietu i jego ponownym wypoziomowaniu, ułożeniu na powierzchni 3,862 m oraz cyklinowaniu, szpachlowaniu i nałożeniu nowej powłoki malarsko- lakierniczej, w tym również bieleniu na powierzchni 50,71 m. Koszt zdemontowania fragmentu parkietu i jego ponownego wypoziomowania wynosi 1.425,08 zł., a koszt całkowitego odnowienia powierzchni 3.742,40 zł. Łącznie koszt naprawy podłogi wynosi 5.167,48 zł.

(pisemna opinia biegłego z zakresu stolarstwa k. 89- 96, ustna opinia biegłego z zakresu stolarstwa k. 121- 123, zeznania świadka K. W. k. 36, zeznania świadka R. K. k. 84- 85, zeznania powoda k. 142)

Również w szafie ubraniowej występują wady w postaci wygięcia drzwi. Pomędzy drzwiami środkowymi i prawymi powstaje szczelina ok. 12 mm. Pantografy nie utrzymują garderoby, zbyt długi drążek pantografu powoduje ocieranie o drzwi szafy. Pantograf po lewej stronie jest skrzywiony i wygięty. Drzwi przesuwne ocierają się o szuflady we wszystkich trzech segmentach. W szufladach nie ma spowalniczy, co powoduje blokowanie przesuwnych drzwi. Fronty wszystkich 8 szuflad są nierównomiernie rozmieszczone. Mała głębokość szafy powoduje wystawianie ubrań i ich przycinanie przez drzwi szafy. Drzwi przesuwane mają różną szerokość, co powoduje nierównomierne i asymetryczne wyposażenie wnętrza szafy. W konsekwencji szuflady i pantografy ocierają się i skrzypią. Listwa maskująca przyścienna z lewej strony rusza się i odstaje. Lewy i prawy bok szafy wykazują ruchomość z uwagi na brak solidnego przymocowania do ścian i sufitu. Powyższe wady mają charakter projektowy i wykonawczy. Doprowadzenie szafy do stanu zgodnego z umową wymagałoby dużego nakładu pracy oraz kompleksowej przeróbki mebla w związku z czym konieczny jest całkowity demontaż szafy i ponowne jej wykonanie. Koszt demontażu szafy wynosi 300 zł., natomiast ponowne wykonanie szafy to koszt 5.774 zł. Łączny koszt doprowadzenia szafy do stanu zgodnego z umową wynosi 6.074 zł.

(pisemna opinia biegłego z zakresu stolarstwa k. 89- 96, ustna opinia biegłego z zakresu stolarstwa k. 121- 123, zeznania A. Ł. k. 35, zeznania świadka K. W. k. 35, zeznania powoda k. 142)

Zgłoszoną przez A. W. szkodę pozwany przekazał do zakładu ubezpieczeniowego, z którym miał zawartą umowę ubezpieczenia. Odszkodowanie nie zostało wypłacone, gdyż umowa ubezpieczenia wygasła z powodu nieuiszczenia przez M. S. składki.

(zeznania M. S. k. 142 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 34, pismo pozwanego k. 47)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Ponadto Sąd oparł się także na zeznaniach A. W., A. Ł., R. K. i K. W. oraz opinii biegłego L. L. (1). Opinia biegłego z zakresu stolarstwa była kwestionowana przez pozwanego. Jednak biegły wydał na rozprawie ustną opinię uzupełniającą, w której w sposób wyczerpujący odpowiedział na wszystkie wątpliwości i zarzuty strony pozwanej. Co do prac dotyczących podłogi biegły L. L. (1) stwierdził nierównomierne rozłożenie warstwy malarskiej, wynikające z braku staranności. W ocenie biegłego przynajmniej część warstwy wybielającej była położona przy pomocy wałka malarskiego zamiast użycia tamponu. Poza tym biegły przypuścił, że zagruntowano podłogę lakierem podkładowym co spowodowało odspajanie się materiału wybielającego od podłoża. Wnioski biegłego znalazły potwierdzenie w zeznaniach A. W. i A. Ł. .

Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom M. S. o prawidłowym wykonaniu obu umów (pozwany potwierdził jedynie wadliwe wykonanie drzwi szafy w postaci ich wygięcia). W powyższym zakresie relacja M. S. jest sprzeczna z zebrany materiałem dowodowym, przede wszystkim z opinią biegłego z zakresu stolarstwa, jak również z zeznaniami powoda, K. W., A. Ł. i R. K.. Można jeszcze zauważyć, że nawet wnioskowani przez stronę pozwaną świadkowie potwierdzili częściowo wadliwe wykonanie podłogi oraz szafy. K. Z. stwierdził, że podłoga nie miała jednolitego koloru, w jednych miejscach była jasna, a w innych ciemna. Z kolei M. W. zeznał, że dwa pantografy zamontowane obok siebie, nie otwierały się prawidłowo, gdyż przeszkadzały fronty szafy. Poza tym świadek potwierdził, że front z lustrem był wygięty.

Również w zakresie zapłaty za wykonane prace Sąd uznał zeznania M. S. za niewiarygodne. Pozwany twierdził, że co prawda nie wie dokładnie jaką kwotę wynagrodzenia otrzymał, ale z pewnością nie były to kwoty wskazane przez stronę powodową. Również w tej części relacja M. S. stoi w oczywistej sprzeczności z zeznaniami A. W., popartymi treścią wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną w dniu 27 stycznia 2013 r. Poza tym w piśmie procesowym z dnia 28 lipca 2014 r. pełnomocnik pozwanego potwierdził, że powód po dokonaniu odbioru prac zapłacił umówioną cenę.

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2015 r. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego L. L. (1) w związku z treścią zeznań K. Z.. Należy zwrócić uwagę na to, że K. Z. był przesłuchiwany dwukrotnie. O tym, że nie stosowano lakieru podkładowego do parkietu świadek zeznał dopiero w trakcie drugiego przesłuchania, pomimo, że podczas pierwszego przesłuchania w dniu 4 grudnia 2014 r. świadek był dokładnie wypytywany o sposób wykonania robót. Podczas pierwszego przesłuchania K. Z. nie wskazywał również, jakich farb i lakierów używał do malowania podłogi, natomiast swoją drugą relację w tym zakresie oparł na zapiskach dotyczących materiałów stosowanych w tamtym okresie pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie A. W. dochodził ostatecznie od M. S. zapłaty kwoty 10.941,48 zł., w tym kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 3.041,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pisma do dnia zapłaty. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę 10.941,48 zł. składają się kwoty 5.774 zł. tytułem zwrotu ceny za wadliwie wykonaną szafę oraz 5.167,48 zł. tytułem obniżenia ceny za wadliwie wykonaną podłogę. Swoje roszczenia powód oparł na dwóch umowach zawartych z pozwanym, pierwszej ustnej o wykonanie podłogi i drugiej umowy o dzieło nr 6/02/2013 w przedmiocie wykonania szafy. Fakt zawarcia obu wymienionych umów był pomiędzy stronami bezsporny. Natomiast spór dotyczył kwestii zgodności obu dzieł z umową, a w dalszej kolejności wysokości zapłaty dokonanej przez powoda.

W myśl art. 627 kc przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Zdaniem M. S. prace zarówno związane z podłogą, jak i szafą zostały wykonane prawidłowo. Jedyne w przypadku wykonania szafy pozwany przyznał, że drzwi są wygięte oraz zgłosił gotowość wymiany tych elementów. Jak już była o tym mowa powyżej, twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. W opinii biegłego z zakresu meblarstwa dokładnie wskazano wiele wad zarówno szafy, jak i podłogi, a także wskazano koszt doprowadzenia obu dzieł do stanu zgodnego z umową.

Na marginesie można wskazać, że nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty M. S. dotyczące niskiej ceny za wykonanie szafy oraz skomplikowanego charakteru robót związanych z pomalowaniem podłogi. Pozwany twierdził, że powód chciał otrzymać szafę jak najtańszym kosztem, co pociągnęło za sobą wykorzystanie najtańszych materiałów i elementów. Co do podłogi, M. S. stwierdził, że wybielenie podłogi z parkietu jest zadaniem trudnym. Powyższe twierdzenie pozwanego potwierdził biegły z zakresu stolarstwa. W ocenie Sądu nie ulega jednak wątpliwości, że pozwany zawierając umowę z powodem, zobowiązał się do wykonania szafy za uzgodnioną cenę. M. S. miał wpływ na ustalenie wysokości swojego wynagrodzenia, zatem zupełnie niezrozumiałe jest twierdzenie pozwanego o tym, że z uwagi na niską cenę powód nie może domagać się wykonania dzieła bez wad. Tym bardziej, że potwierdzone przez biegłego L. wady szafy miały charakter projektowo- wykonawczy. Identyczne uwagi należy odnieść do twierdzeń pozwanego dotyczących wykonania podłogi z uwagi na złożony charakter prac. Skoro M. S. zobowiązał się do wykonania prac związanych z podłogą za umówione wynagrodzenie, to nie ulega wątpliwości, że wziął na siebie ciężar wykonania dzieła bez wad.

Zgodnie z art. 637 § 1 kc obowiązującym w czasie zawarcia obu umów, jeżeli dzieło ma wady, zamawiający może żądać ich usunięcia, wyznaczając w tym celu przyjmującemu zamówienie odpowiedni termin z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu nie przyjmie naprawy. Przyjmujący może odmówić naprawy, gdyby wymagała nadmiernych kosztów. Z kolei art. 637 § 2 kc stanowi, że gdy wady usunąć się nie dadzą albo gdy z okoliczności wynika, że przyjmujący zamówienie nie zdoła ich usunąć w czasie odpowiednim, zamawiający może od umowy odstąpić, jeżeli wady są istotne; jeżeli wady nie są istotne, zamawiający może żądać obniżenia wynagrodzenia w odpowiednim stosunku. To samo dotyczy wypadku, gdy przyjmujący zamówienie nie usunął wad w terminie wyznaczonym przez zamawiającego.

Pomiędzy A. W. i M. S. istniał również spór co do ceny ustalonej za oba dzieła, a w konsekwencji co do wysokości zapłaty dokonanej przez powoda. A. W. twierdził, że dokonał zapłaty na rzecz pozwanego całej kwoty z tytułu wykonania podłogi oraz kwoty 5.774 zł. z tytułu wykonania szafy. Przeczył temu M. S. twierdząc, że za wykonanie podłogi powód zapłacił łączną kwotę 3.550 zł. Co prawda A. W. nie pamiętał dokładnie jaką kwotę zapłacił pozwanemu. Powód nie posiadał również dowodów przekazania zapłaty. Jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala rozstrzygnąć powyższy spór na korzyść powoda. Poza zeznaniami A. W. o tym, że pozwany otrzymał całą kwotę tytułem wykonania podłogi świadczy również treść wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną w dniu 27 stycznia 2013 r., w której M. S. poinformował, że koszt wykonania podłogi u powoda bez materiału wynosi 3.150 zł. Do tej kwoty należy doliczyć 580 zł. tytułem wypełnienia dziury po kominie i uzupełnienie jej oraz miejsca obok okna parkietem, 400 zł. tytułem miejscowej wymiany parkietu, 840 zł. tytułem położenia nowych listew bejcowanych i lakierowanych oraz koszt materiału w kwocie 2.280 zł. Pozwany potwierdził, że powód przekazał kwotę 100 zł. na poczet ceny materiałów. Łączny koszt wykonania podłogi M. S. określił na kwotę 7.150 zł. Pozwany poprosił, aby powód był przygotowany następnego dnia do zapłaty. Poza tym, na co słusznie zwrócił uwagę pełnomocnik powoda, w piśmie procesowym z dnia 28 lipca 2014 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że powód po dokonaniu odbioru prac zapłacił umówioną cenę. Zasady doświadczenia życiowego oraz logiczne myślenie jasno wskazują, że gdyby A. W. nie rozliczył się z wykonanej pracy dotyczącej podłogi w wysokości wskazanej w wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną w dniu 27 stycznia 2013 r. to z pewnością M. S. nie zawarłby i nie przystąpiłby do wykonania umowy dotyczącej szafy. Poza tym zarzut braku zapłaty w wysokości wskazywanej przez powoda pojawił się dopiero na późniejszym etapie postępowania sądowego.

Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 3.041,48 zł. zgłoszonej na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. oraz w zakresie kwoty 900 zł. zgłoszonej w piśmie z dnia 4 lutego 2016 r., który w ocenie

Sądu nie jest zasadny. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanego wobec powoda jest świadczeniem wynikającym z umowy o dzieło. W myśl przepisu art. 118 kc, który stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. W przypadku roszczenia powoda będzie miał zastosowanie przepis szczególny, a mianowicie art. 646 kc, zgodnie z którym roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane- od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Wobec tego nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wynosi 2 rok. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W ocenie Sądu podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia części roszczenia powoda jest niezasadny. Nie ulega wątpliwości, że pozew złożony w dniu 5 lutego 2014 r. został wniesiony przed upływem terminu przedawnienia roszczenia, skoro umowa na wykonanie podłogi została zawarta po listopadzie 2012 r., a umowa o wykonanie szafy została zawarta w dniu 20 lutego 2013 r. W ocenie Sądu wniesienie pozwu dotyczącego obu umów o dzieło przerwało zgodnie z treścią art. 123 § 1 kc bieg terminu przedawnienia całego przysługującego powodowi roszczenia o zapłatę, również po jego rozszerzeniu, dokonanym pismem złożonym na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. oraz w piśmie wniesionym w dniu 4 lutego 2016 r. Powyższa ocena Sądu wynika z tego, że rozszerzenie powództwa o kwoty 3.041,48 zł. i 900 zł. jest oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej. Tym bardziej, że już w pozwie A. W. zastrzegł, iż dochodzi tylko części kwoty z tytułu wadliwie wykonanych prac.

Całość powyższych rozważań daje asumpt do wniosku, iż powód udowodnił żądanie pozwu, a tym samym żądanie powoda zapłaty kwoty 10.941,48 zł., w tym kwoty 5.774 zł. tytułem zwrotu ceny za wadliwie wykonaną szafę oraz kwoty 5.167,48 zł. tytułem obniżenia ceny za wadliwie wykonaną podłogę, należy uznać za w pełni zasadne. W konsekwencji Sąd zasądził od M. S. na rzecz powoda kwotę 10.941,48 zł., w tym kwotę 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 r., czyli od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty, kwotę 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014 r., czyli od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma pełnomocnika powoda z dnia 12 czerwca 2014 r. (dowód doręczenia znajduje się na k. 25) do dnia zapłaty, kwotę 3.041,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2016 r., czyli od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma pełnomocnika powoda z dnia 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. Jako termin początkowy biegu roszczenia o odsetki ustawowe od kwoty 900 zł. Sąd przyjął datę 11 lutego 2016 r., czyli datę sporządzenia przez pełnomocnika pozwanego pisma procesowego znajdującego się na kartach 175-176 akt sprawy. Wynika to z tego, że z powodu bezpośredniego doręczenia odpisu pisma pełnomocnika powoda z 4 lutego 2016 r., brak jest dowodu doręczenia odpisu tego pisma pełnomocnikowi pozwanego. Jednak z treści pisma procesowego pełnomocnika pozwanego z dnia 11 lutego 2016 r. wynika jasno, że odpis pisma został mu doręczony.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Tym samym za podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych należało przyjąć art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 2.181,39 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu – 30 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego- 500 zł., pozostała część wynagrodzenia biegłego- 1.034,39 zł. oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 600 zł – § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 j.t.).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.